

IRONIE OSUDU
O JIHOČESKOU ŽABKU

Karolína Holá

Trivis Vodňany

18 let

STÍNY JARA

Pamatuji si ji v měkkém světle zapadajícího slunce. Vlasy měla jako med roztavený v dlaních léta a smála se tak, jak se smějí jen ti, co ještě nevědí, že smích se jednou promění v ozvěnu. Běželi jsme spolu polní cestou, kde luční květy šepotaly básně a staré břízy nad námi skláněly své hlavy, jako by snad rozuměly slibům, které děti šeptají mezi řádky života: že nikdy nevyrosteme, že budeme navždy, že svět je veliký, ale my že jsme větší! Bylo to jaro, kdy se slunce poprvé usmálo jinak. Kdy nebe mělo její oči. Kdy tráva šeptala její jméno, které jsem odmítal vyslovovat nahlas, abych ho nevyplašil.

Dětská láska — věc, o níž se zpívá v baladách a zapomíná v dospělosti. Jenže já nezapomněl. A pak... pak přišel čas. Neptal se. Poškrábal dlaně, rozmazal obrysy, utišil smích. Vzpomínky zůstaly, ale mluvily cizím jazykem. Roky mi tančily po zádech. Stárnul jsem, ale její obraz zůstal věčně mladý. Ve snech mě hladila po tváři a šeptala slova, která nikdy neřekla. A já šel dál. Blíž k ní. Blíže k sobě?

Jednoho dne jsem se vrátil. Do kraje, kde jaro kdysi vonělo jejím jménem. Když člověk hledá minulost, nedupe. Chodí po špičkách, aby nevzbudil snímky filmu, které se už dávno změnilly v prázdné čtverečky. Měl jsem jen jméno, pohlednici se zažloutlým čtyřlístkem a pár notiček v kapse. Dům stál, ale nečekal. Okna byla zavřena jako pěst, v níž jsem svíral květinu a dveře mlčely jako kostelní myšky čekající na bohoslužbu. U sousedů postávala stará žena s rukama jako kořen, co ví, že hluboko pod zemí je vždycky něco pohřbené. „Ty jsi ten mladík...?“ zeptala se s letní přeháňkou v očích. Přikývl jsem. Automaticky. Jako bych snad věděl, který že to jsem mladík a kterápak

žena se mě táže. „Odešla,“ řekla. „Zapomněla si plášť, když pršelo... a pak už byla pouze věčná zima.“

To ticho mělo tvar. Tvar něčeho, co se už nedá nakreslit. Našel jsem ji mezi kameny, její jméno tančilo s mechem a větrem. Položil jsem na kámen kopretiny. Ne snad proto, že by si je pamatovala, ale protože já si pamatoval ji. A pak jsem se rozesmál. Ne hlasitě. Ne vesele. Jen tak. Ostře a potichu, jak se směje člověk, kterému osud šeptne: „Hledal jsi dobře... jen příliš pozdě. “